

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/64/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5321203180
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5321203180.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX C. D. E. F. XXX a 2/ G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX C. D. E. F. XXX, obidvaja žalobcovia právne zastúpení spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Macaláková & partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom J. Milca č. 11, 010 01 Žilina, IČO: 50 925 288, proti žalovaným: 1/ H. B. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX C. D. E. F. XXX a 2/ H. J. K., K. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX C. D. E. F. XXX, obidvaja žalovaní právne zastúpení spoločnosťou MAJCHRÁK & MAJCHRÁK, advokáti, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom 023 05 Nová Bystrica č. 850, pracovisko Fraňa Kráľa č. 2080, 022 01 Čadca, IČO: 36 416 525, o žalobe na obmedzenie vecného bremena, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Žilina (v čase vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Čadca) č. k. CA-12C/88/2021-173 zo dňa 17.01.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdzuje.

Žalovaným 1/ a 2/ sa voči žalobcom 1/ a 2/ priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina – v čase vyhlásenia rozsudku Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) žalobu, ktorou sa žalobcovia voči žalovaným domáhali obmedzenia vecného bremena, zamietol (výrok I. napadnutého rozsudku) a rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/ majú nárok voči žalobcom 1/ a 2/ na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vyplynulo, že súd prvej inštancie posúdil nárok uplatnený žalobou podľa ustanovenia § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré priznáva súdu oprávnenie rozhodnutím na návrh vecné bremeno zrušiť za náhradu alebo ho obmedziť. Konštatoval, že z uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že Občiansky zákonník predvída, že práva a povinnosti vyplývajúce z vecných bremien nie sú nemenné, keď v dôsledku zmeny podmienok, za ktorých vecné bremeno vzniklo, zákon umožňuje súdu vecné bremeno obmedziť alebo zrušiť za predpokladu, že zmenou pomerov vznikol hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, pričom nie je rozhodujúce, či tento stav nastal zavinením niektorého z účastníkov tohto vzťahu. Zdôraznil, že pri rozhodovaní o obmedzení alebo o zrušení vecného bremena v dôsledku zmeny pomerov je potrebné vždy vziať do úvahy všetky okolnosti prípadu a vec posúdiť individuálne vo vzťahu k podstatným tvrdeniam strán sporu, pričom predovšetkým je potrebné zistiť, či došlo k zmene pomerov a v kladnom prípade posúdiť, nakoľko táto zmena mala vplyv na spôsob výkonu práva zodpovedajúcemu vecnému bremenom, ako sa prejavila na užívaní nehnuteľnosti vecným bremenom zaťaženej a vziať do

úvahy ujmu, ktorá oprávnenému nastane v dôsledku obmedzenia alebo zrušenia vecného bremena za náhradu a porovnať ju s prípadnou ujmou, ktorá vznikla vlastníkovi zaťaženého pozemku (nehnutelnosti) v dôsledku zmeny pomerov, pričom právne významný je len ten hrubý nepomer, ktorý vznikol v dôsledku zmeny pomerov.

1.2 Súd prvej inštancie ustálil, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že došlo k zriadeniu vecného bremena rozsudkom Okresného súdu Čadca zo dňa 02.07.2018 sp. zn. 10C/115/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.01.2020 sp. zn. 11Co/15/2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.02.2020, spočívajúceho v práve cesty vlastníkov rodinného domu súp. č. XXX postaveného na parcele KN „C“ č. 1329 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 80 m², stavby letnej kuchyne postavenej na parcele KN „C“ č. 1332 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 24 m² a rodinného domu súp. č. XXX postaveného na parcele KN „C“ č. 1330 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 188 m² cez parcelu KN „C“ č. 1331 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 227 m² v rozsahu podľa Geometrického plánu č. 13C74/2003-29/051 zo dňa 19.10.2005 vyhotoveného L. H. M.. V spore mal preukázané, že z dôvodu nerešpektovania rozhodnutia súdu podali žalovaní návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý smeroval voči žalobcom, aby sa zdržali zásahov voči žalovaným ako vlastníkom rodinného domu súp. č. XXX do ich práva vecného bremena, a to najmä parkovaním motorových vozidiel a vytváraním skládok materiálu. V tomto smere mal súd prvej inštancie preukázané, že návrh podľa odôvodnenia uvedeného rozhodnutia bol podaný 03.11.2020, pričom tento stav trval od právoplatnosti rozhodnutia o zriadení vecného bremena. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že dôvodom pre nariadenie neodkladného opatrenia a potreby bezodkladnej úpravy bolo správanie sa samotných v spore označených žalobcov, ktorí bránili vo výkone a v realizácii rozhodnutím súdu zriadeného vecného bremena, a to parkovaním vozidiel, skladovaním materiálu a faktickým nerešpektovaním vecného bremena ako takého. Súd prvej inštancie poukázal na to, že uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Konštatoval, že žalovaní sa obrátili cestou súdneho exekútora na zabezpečenie výkonu exekúcie uskutočnením prác a výkonov, o čom súdny exekútor vydal upovedomenie, ktorá exekúcia následne skončila splnením povinnosti zo strany žalobcov. Z uvedeného mal súd preukázané, že ani po predchádzajúcom rozhodnutí o zriadení vecného bremena žalobcovia neuznali a nerešpektovali rozhodnutie, ba práve naopak, vo výkone práva žalovaným bránili.

1.3 Súd prvej inštancie pristúpil k posúdeniu dvoch základných dôvodov uvádzaných žalobcami, ktoré mali jednoznačne preukázať potrebu obmedzenia vecného bremena – zúženia rozsahu práva cesty podľa nového geometrického plánu, ktorý pre tento účel žalobcovia aj predložili. Vo vzťahu k prvému žalobcami uvádzanému dôvodu, a to prognózy nepriaznivého zdravotného stavu u oboch žalobcov, ktorá „ako nová skutočnosť“ po rozhodnutí súdu (t. j. po roku 2020) mala mať za následok obmedzenie rozsahu vecného bremena, súd prvej inštancie primárne poukázal na listiny – lekárske správy a potvrdenia tvoriace obsah spisu vo vzťahu ku konkrétnym ochoreniam, ktoré preukazovali samotní žalobcovia. Uviedol, že žalobca 1/ bol už v čase súdneho konania o zriadenie vecného bremena onkologickým pacientom, a teda bol ťažko zdravotne postihnutý s percentuálnym ohodnotením invalidity 80 %, pričom žalobca 1/ v prebiehajúcom konaní argumentoval, že po zriadení vecného bremena t. j. od 24.02.2020 sa jeho zdravotný stav mal postupne zhoršovať, začal sa liečiť na vysoký tlak (hypertenziu) a idiopatickú dnu na viacerých miestach, čo malo mať za následok jeho zhoršenú mobilitu. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na to, že žalobkyňa 2/ mala už počas súdneho konania o zriadenie vecného bremena problémy s pohybovým aparátom, a po zriadení vecného bremena, t. j. od 24.02.2020 sa jej zdravotný stav mal postupne taktiež zhoršovať, pričom má diagnózu – primárna generalizovaná osteoartróza, začala sa liečiť na vysoký tlak – hypertenziu a štítnu žľazu – hypotyreózu. Konštatoval, že v tomto smere zhoršenie zdravotného stavu má mať priamy súvis s tým, že by malo byť obmedzené vecné bremeno v rozsahu zúženia práva cesty v neprospech žalovaných a v nadväznosti (najmä v spojitosti s tým) prezentovaná potreba parkovania bezprostredne pri rodinnom dome. Vo vzťahu k uvedenej argumentácii súd prvej inštancie uzavrel, že zhoršenie zdravotného stavu žalobcov za preukázaných potvrdení nie je dôvodom pre obmedzenie vecného bremena, nakoľko hoc ide o osoby vo vyššom veku, kde reálne zhoršenie zdravotného stavu s pribúdajúcim vekom je predpokladané/hraničiace s istotou, z potvrdení predložených žalobcami nebola preukázaná plná imobilita samotných žalovaných (poznámka odvolacieho súdu: z kontextu vyplýva, že správne malo byť uvedené „žalobcov“). Zdôraznil, že žalobca 1/ je navyše aktívny vodič a obaja žalobcovia sa na pojednávanie dostavili osobne. Súd pritom opätovne zdôraznil, že uvedený dôvod bol uvádzaný primárne a výlučne v spojitosti s možnosťou parkovania pri dome trvalo.

1.4 V kontexte uvedeného súd prvej inštancie posudzoval i ďalšie dôvody a dôkazy, ktoré žalobcovia predložili, pričom vo vzťahu k potvrdeniu o prenájme parkovacieho miesta uviedol, že toto parkovacie miesto mali žalobcovia (resp. existovalo) už od roku 2019 a nešlo teda o novú situáciu. Súd zdôraznil, že samotná skutočnosť, že žalobcovia a zrejme ich príbuzní v priamom rade vlastnia viacero motorových vozidiel, z čoho vyvstáva potreba ich parkovania, nie je dôvodom na obmedzenie vecného bremena, nakoľko vecné bremeno bolo zriadené v prospech žalovaných, ktorí sa pre správanie žalobcov nemohli dostať k svojim nehnuteľnostiam a iná prístupová cesta neexistovala. Uviedol, že žalovaní poukazovali na možnosť parkovať jedným vozidlom priamo v garáži rodinného domu žalobcov, pričom tvrdenie právneho zástupcu žalobcov o tom, že pre žalobcov je určite lepšie parkovať priamo pri vchode domu ako 500 metrov na parkovisku, vyznieva skôr ako neracionálne, pokiaľ žalobcovia majú možnosť parkovať (čo aj činia) priamo v rodinnom dome (garáži), odkiaľ je priamy vstup do ich rodinného domu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie podotkol, že bližší vstup si už pre lepší komfort žalobcov ani nevie predstaviť. Samotná skutočnosť, že jeden zo žalobcov musí vystúpiť pred garážou, aby druhý (vodič) mohol zaparkovať, je podľa názoru súdu prvej inštancie v prípade domových garáží bežným spôsobom nespôsobilým absolútny diskomfort, pre ktorý by sa mala pôvodné súdne rozhodnutie meniť. Zdôraznil, že poskytnutie vyššieho komfortu žalobcov pre nástup do motorového vozidla nikdy nemôže byť dôvodom pre tvrdenie o hrubom nepomere, ako dôvodu na zmenu rozhodnutia a obmedzenie vecného bremena. Tvrdenie žalobcov, že súd sa nekriticky postavil k rozsahu vecného bremena, považoval súd prvej inštancie za úplne nedôvodné v nadväznosti na pôvodné rozhodnutie vo veci sp. zn. 10C/115/2011, kde súd odkázal konkrétne na stranu č. 11 odôvodnenia rozsudku bod 26.

1.5 Vo vzťahu k poukazu právneho zástupcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/291/2009 uviedol, že toto rozhodnutie riešilo odlišnú situáciu ako v tomto spore a viazalo sa k vecnému bremenu bezodplatného doživotného užívania nehnuteľnosti a dôvodom pre zmenu bolo neužívanie nehnuteľnosti. Uviedol, že dôvody (ani jeden z prezentovaných), ktoré sú uvádzané zo strany samotných žalobcov, podľa jeho názoru nie sú takými, pre ktoré by vznikol hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávnených, pretože vytvorenie parkovacieho miesta v prospech žalobcov v dôsledku zhoršenia ich zdravotného stavu, pokiaľ majú k dispozícii iné parkovacie miesta a jedným z nich parkujú priamo v rodinnom dome /garáži/, nie sú dôvodom, prečo by mal súd pozitívne vyhovieť žalobe a poskytnúť tak fakticky lepší komfort žalobcom, nakoľko podstata zriadenia vecného bremena by sa tým minula. Zdôraznil, že rozsah vecného bremena, ako bol stanovený, obmedzuje podľa záverov samotnej znalkyne žalobcov v najmenšej možnej miere. a zároveň umožňuje žalovaným prístup k ich nehnuteľnosti, ktorému prístupu samotní žalobcovia opakovane bránili, a to aj po rozhodnutí súdu. Uzavrel, že týmto rozhodnutím nebude revidovať pôvodné rozhodnutie, nakoľko nezistil pre toto žiadny zákonný dôvod. Konanie žalobcov v nadväznosti na ich správanie sa po rozhodnutí súdu, exekúcii, ktorú podali voči nim žalovaní, považoval za špekulatívne v snahe privodiť si pre seba lepšie rozhodnutie za stavu, kedy už teraz aj po rozhodnutí súdu sú vzťahy naďalej medzi stranami sporu narušené a mimoriadne konfliktné. Na základe uvedeného súd prvej inštancie podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.6 O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“ a priznal žalovaným ako úspešnej strane právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to voči výroku I., ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, ako aj voči súvisiacemu výroku II. o práve na náhradu trov konania, podali žalobcovia riadne a včas odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 V odvolaní poukázali na to, že oni sa žalobou domáhali obmedzenia vecného bremena, nakoľko majú za to, že zhoršením ich zdravotného stavu došlo k hrubému nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, pričom záleží na úvahe súdu, čo považuje za hrubý nepomer. Úvahu súdu prvej inštancie o špekulatívnosti svojho konania považujú za nepochopiteľnú, keďže ich žaloba má oporu v znení ust. § 151p Občianskeho zákonníka. Domnievajú sa, že súd prvej inštancie mal principiálne vyriešiť najmä skutkovú a následne právnu otázku týkajúcu sa ne/existencie hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, ktorý vznikol po zriadení vecného bremena. V tejto súvislosti vnímajú rozhodnutie súdu prvej inštancie za nedostatočné, keď podľa ich názoru súd prvej

inštalácie si nespĺnil svoju povinnosť, nakoľko neposkytol riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku (najmä v súvislosti s ne/existenciou hrubého nepomeru), čo ustálená súdna prax považuje za porušenie práva na spravodlivý proces. Zdôraznili, že oni sa žalobou domáhali iba obmedzenia zriadeného vecného bremena z dôvodu zhoršenia ich zdravotného stavu, čo podľa ich názoru za súčasného rozsahu vecného bremena má za následok vznik hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. Úvahy súdu prvej inštalácie uvedené v odôvodnení rozsudku o závažnosti chorôb, ktoré sa u nich pridružili po rozhodnutí o zriadení vecného bremena, považujú za povrchné. Poukázali na to, že z lekárskeho hľadiska je možné mobilitu rozdeliť do štyroch stupňov, pričom prvý stupeň je plná mobilita, t. j. pohybová aktivita pacienta je bez obmedzenia, druhý stupeň je mierne obmedzená mobilita, t. j. osoba je schopná vykonávať rôzne činnosti, jej pohyblivosť je však čiastočne obmedzená ochorením, tretí stupeň je veľmi obmedzená mobilita, t. j. pri poruchách pohybového aparátu a štvrtý stupeň je imobilita, t. j. osoba nedokáže vykonávať žiadne aktivity, napríklad pri bezvedomí. Nestotožnili sa s názorom súdu prvej inštalácie, že nie je dôvod na obmedzenie vecného bremena z dôvodu, že oni nie sú imobilní a boli schopní sa sami dostaviť na pojednávanie, keď oni síce nie sú imobilní (nie sú v bezvedomí), nie sú ani paraplegici (ochrnutie končatín), avšak z predložených listinných dôkazov je podľa nich nesporné, že ich mobilita je veľmi obmedzená. Z uvedeného dôvodu sa nestotožnili s názorom súdu prvej inštalácie, že iba imobilita na ich strane by zakladala právnu možnosť obmedzenia vecného bremena.

2.2 Súčasne žalobcovia nerozumejú úvahe súdu prvej inštalácie, že nemožno obmedziť vecné bremeno z dôvodu, že žalobca 1/ je aktívnym vodičom, keď oni sa žalobou domáhali obmedzenia vecného bremena za účelom vydobýť si možnosť parkovať ich vozidlo pri ich dome na ich pozemku, nakoľko keby žalobca 1/ nebol aktívnym vodičom, nebol by vlastnil osobné motorové vozidlo a nemal by potrebu toto parkovať pri jeho dome a tým pádom by nežiadal o obmedzenie vecného bremena.

2.3 Vo vzťahu k argumentácii súdu o možnosti parkovania žalobcov v garážovom priestore, poukázali na to, že garážový priestor uberá úžitkovú rozlohu domu, a preto vo všeobecnosti garáže v domoch majú skromné rozmery, keď navyše oproti autám z 80-tych rokov sú rozmery súčasných áut väčšie. Na základe tejto skutočnosti nie je pre nich parkovanie osobného motorového vozidla v domovej garáži komfortnejšie ako parkovanie pred domom, keďže rozmery garáže (ako väčšina garáží) sú v súčasnosti na komfortné vystúpenie nevyhovujúce. V tejto súvislosti opätovne zdôraznili, že okrem iných trpia chorobami pohybového aparátu, pri ktorých je vystupovanie v stiesnenom priestore garáže problematické v porovnaní s vystupovaním z auta do voľného priestranstva, ako je tomu v prípade, keď je auto zaparkované pred ich domom. Zdôraznili, že pri zaparkovaní osobného motorového vozidla pred svojím domom toto sčasti zasahuje do priestoru, ktorý je zaťažený vecným bremenom. Súčasne poukázali na to, že oni v minulosti používali domovú garáž ako pivnicu, keďže ich dom nedisponuje pivničnými priestormi a v súčasnosti celú garáž vypratali, a túto používajú iba na garážovanie ich motorového vozidla, čím sú obmedzení aj v súvislosti s uskladnením vecí, ktoré sa zvyknú uskladňovať v pivničných priestoroch. Nesúhlasili so záverom súdu prvej inštalácie v závere bodu 20. (odôvodnenia) rozsudku, t. j. že poskytnutie vyššieho komfortu žalobcov pre nástup do motorového vozidla nikdy nemôže byť dôvodom pre tvrdenie o hrubom nepomere, s poukazom na rozdiel, keď v stiesnenom priestore vystupuje z motorového vozidla zdravá osoba oproti osobe s pohybovými obmedzeniami. Majú za to, že pre zdravého človeka by parkovanie mimo garáže, a teda vystupovanie do otvoreného priestoru mohlo byť zvýšením komfortu, avšak pre človeka, ktorý trpí zdravotnými obmedzeniami pohybového aparátu je toto oprávnenou potrebou a logickou kompenzáciou zdravotného hendikepu. Majú za to, že súd prvej inštalácie v rámci posúdenia záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/291/2009 opomenul, že aj v prejednávanej príhode žalovaní nevyužívajú pri práve cesty k svojim nehnuteľnostiam celú časť pozemku zaťaženú vecným bremenom, ale len určitú časť, a to konkrétne časť, ktorá bola v nimi predloženom geometrickom pláne označená ako primerané vecné bremeno, resp. časť, na rozsah ktorej by malo byť vecné bremeno zúžené, teda obmedzené. Majú za to, že napriek obmedzeniu vecného bremena bude právo cesty pre žalovaných zachované a jediné, čo sa zmení, bude možnosť žalobcov využiť ich pozemok na parkovanie, čo s ohľadom na ich zhoršený zdravotný stav a pokročilý vek považujú za správne a súladné s dobrými mravmi. Uvedli, že zriadenie vecného bremena zachová adekvátne právo cesty pre žalovaných a súčasne určený rozsah vecného bremena neobmedzuje v najmenšej možnej miere, keďže na prístup žalovaných k ich nehnuteľnostiam postačí rozsah vecného bremena v nimi požadovanom zúženom rozsahu.

2.4 Na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná im náhradu trov konania v konaní pred súdom prvej inštancie, alebo rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

3. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že odvolanie považujú za nedôvodné, vyslovene účelové a bez potenciálu zmeniť správnosť ním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Majú za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a vecne odôvodnený a presvedčivý. Domnievajú sa, že účelom žaloby v prejednávacom spore nebolo nič iné ako nerešpektovať či „obísť“ predchádzajúce rozhodnutie súdu po viac ako 11 rokov trvajúcim spore o zriadení vecného bremena, pretože žalobcovia cítia subjektívnu nespravodlivosť a odmietajú sa podvoliť autoritatívnemu výsledku, čomu korešponduje aj žalovanými iniciované konanie o nariadení neodkladného opatrenia, nakoľko im žalobcovia bránili v realizácii výkonu oprávnenia z vecného bremena (práva cesty) a k zjednaniu nápravy došlo až pod tlakom exekučného konania. Majú za to, že ak súdy zriadili v dlhoročnom spore vecné bremeno a určili aj za pomoci znalcov jeho rozsah, je nemysliteľné, aby o cca 9 mesiacov po reálnom naplnení právoplatného rozsudku boli sporové rozsudky menené len pre nespokojnosť neúspešnej strany sporu, ktorá sa s tým nedokáže zmieriť a išlo by o bezprecedentné nerešpektovanie zásady právoplatne rozhodnutej veci. Poukázali na to, že okrem toho, že sami žalobcovia ako dôvod žaloby uviedli nespokojnosť so skorším rozhodnutím a rozsahom zriadenia vecného bremena, a tvrdili iba to, že došlo k zhoršeniu ich zdravotného stavu tak, že došlo k hrubému nepomeru medzi právom žalovaných občasného prechodu/prejazdu a ich povinnosťou strpieť občasný výkon tohto práva. Žalovaní majú za to, že žalobcovia vôbec nechápu, čo bolo zrejme už v konaní o nariadení neodkladného opatrenia, čo vôbec znamená v minulosti zriadené vecné bremeno po právnej stránke pre oprávneného či povinného. Zdôraznili, že vecné bremeno ich síce ako vlastníkov obmedzuje, ale len v tom zmysle, že sú povinní žalovaným v prípade, že to v ktorom momente a čase potrebujú, vstup a príjazd k ich majetku, teda aby prešli pešo či jedným motorovým vozidlom. O nepochopení vecného bremena a súčasne aj nedôvodnosti žaloby svedčí podľa žalovaných aj to, že žalobcovia sami uvádzajú, že právo žalovaných nezahŕňa právo parkovať vozidlá v mieste bremena, teda blokovať cestu, tzn. sami vedia, že žalovaní tam parkovať či dlhodobo stáť nemôžu, a teda žalovaným nie je stále zrejme, ako môžu žalobcom brániť a ešte k tomu v hrubom nepomere v ich práve vlastníkov, ak tade len prechádzajú pešo či vozidlom, keď to potrebujú, a tak že tým neznemožňujú využitie zaťaženej nehnuteľnosti vlastníkom. Zdôraznili, že oni na zriadenom rozsahu neparkujú a ani nemôžu, a preto takmer nijako, až na momenty prejazdu vozidlom, neobmedzujú žalobcov. Z uvedeného dôvodu o žiadny nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, a fortiori hrubý nepomer, potom na strane žalobcov v žiadnom prípade nejde, a toto považujú za principiálnu záležitosť prejednávaneho sporu. Uviedli, že zdravotný stav žalobcov, hoc nepriaznivý, nemá žiaden vplyv na ich možnosť užívania a využívania zaťaženej nehnuteľnosti ako prístupu k ich rodinnému domu, pričom poukázali na to, že žalobca 1/ (žalobkyňa 2/ nevedie motorové vozidlo) zjavne dokáže viesť napriek ochoreniam motorové vozidlo, čo potvrdzuje, tzn. nie je odkázaný na odvoz inou osobou (čo nepopreli). Z uvedeného žalovaní vyvodzujú, že zdravotný stav každopádne nemá vplyv na danosť nepomeru, tobôž hrubého, z hľadiska povahy a významu vecného bremena, pretože pozemok žalobcov a vecné bremeno využívajú len veľmi sporadicky a občasne (čo žalobcovia nepopreli), a preto podľa názoru žalovaných nemôže existovať nepomer vo využívaní bremena v neprospech žalobcov, navyše „ruka v ruke“ s tým si títo kedykoľvek môžu vozidlá zaparkovať, i keď to vôbec nie je potrebné, aj vo vlastnej garáži priamo v ich dome alebo pred ňou (či na iných miestach). Účelovosť konania žalobcov žalovaní vzhľadajú aj v tom, že žalobcovia nielenže svoj stav (už v prvom konaní o zriadení vecného bremena invalidita 80 %) neuvádzali skôr, ale aj v tom, ako to vyplýva z fotografií, ktoré sú súčasťou spisu o neodkladnom opatrení, že opakovane, pravidelne a zámerne parkovali množstvo cudzích vozidiel v mieste bremena (na trávniku), no vtedy im nevadilo, že sa nemôžu dostať k vlastnému domu či to, že nemôžu v mieste bremena sami parkovať. Žalovaní majú za to, že tvrdenie, že žalobca 1/ nemôže ísť do vlastnej garáže – miestnosti vytvorenej pre auto, z ktorého sa dá vždy vystúpiť, pretože by sa mu zle vystupovalo, nie je dôvodom ani nemožnosti využívať garáž na parkovanie vozidla ani hrubého nepomeru medzi výhodami oprávneného v neprospech vlastníka, ale čisto subjektívnym pocitom a pohodlnosťou žalobcu a v najhoršom prípade nepríjemnosť. Poukázali na to, že nielen garáž, do ktorej môže auto doparkovať aj napr. ich syn, ktorý s nimi býva, ak by tak nemohol urobiť žalobca 1/, ale aj vlastný pozemok žalobcov pred touto garážou im dáva miesto už pre dve vozidlá, čo aj využívajú. Uviedli, že namiesto toho, aby ich využívali, parkovacie miesta, ktorých je dostatok, nechajú žalobcovia využívať inými osobami, čo žalovaní považujú za absurdné, keď podľa slov žalobcov vážne chorý žalobca musí parkovať niekoľko kilometrov na obecnom parkovisku namiesto toho, aby zaparkoval pred či vo vlastnom dome. Uviedli, že žalobca 1/ môže nechať vozidlo pred garážou

(aj trvalo) a požiadať syna, aby auto doparkoval dovnútra. Zdôraznili, že garáž bola dlho zaprataná vecami žalobcov a až po prehre v spore ju vypratali a začali v nej parkovať vozidlá. Súčasne uviedli, že ak žalobca 1/ parkoval

v mieste vecného bremena, ako to žiada, potom by mal k domu niekoľko metrov chôdze, pričom však sám uvádza, že mu robí problém vôbec vystúpiť v garáži priamo v dome. Vo vzťahu k argumentácii žalobcov o ich nepriaznivom zdravotnom stave žalovaní len okrajovo poukázali na to, že ich rodičia, ktorí v tamjšom rodinnom dome, majú taktiež vážne diagnózy a ochorenia, a preto prechod vozidla potrebujú väčšími ako žalobcovia, ktorí považujú parkovanie práve v mieste vecného bremena za nutnosť.

3.1 Pokiaľ žalobcovia v odvolaní poukázali na väčšie rozmery motorových vozidiel v 80-tych rokoch minulého storočia oproti súčasným rozmerom, na základe čoho nie je pre žalobcov parkovanie osobného motorového vozidla v domovej garáži komfortnejšie ako parkovanie pred domom, keďže rozmery garáže sú v súčasnosti na komfortné vystúpenie nevyhovujúce, uvedené považujú žalovaní za neprípustnú novotu v odvolacom konaní. V súvislosti s možnou zmenou pomerov poukázali na § 575 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého plnenie nie je nemožné, ak ho možno uskutočniť aj za sťažených podmienok s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase, keď majú za to, že uvedený inštitút chráni založené právne záväzkové vzťahy a právnu istotu jeho strán.

3.2 Súčasne poukázali aj na ďalší dôvod zamietnutia žaloby a síce, že ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka, na ktorom žalobcovia založili žalobu, ako nevyhnutný predpoklad ustanovuje primeranú náhradu pre oprávnených za obmedzenie vecného bremena. Žalobcovia v žalobe takúto náhradu neoznačili a v petite ani nenavrhli, a preto žalovaní uvedené považujú za zásadnú vadu a elementárny nedostatok žaloby, pre ktorý nie je možné žalobe v žiadnom prípade vyhovieť.

3.3. Na základe uvedeného majú žalovaní za to, že žaloba aj odvolanie sú celkom zjavne nedôvodné, keďže v konaní nebol preukázaný žiadny hrubý nepomer medzi výhodou žalovaných a povinnosťou žalobcov výkon prejazdu strpieť, a tento objektívne na základe popisu žalobcov ani nemohol nastať. Majú za to, že už len skutočnosť, že žalobcovia majú kde parkovať svoje vozidlá pri svojom dome (mimo zriadeného vecného bremena), vylučuje, že by neparkovaním v mieste aktuálne zriadeného vecného bremena hrubo trpeli v dôsledku práva cesty, ktoré je však len občasné, a preto v žiadnom ohľadne nemožno hovoriť o nepomere, či hrubom nepomere. Majú za to, že súdne rozhodnutia sa musia v právnom štáte rešpektovať, a nie po právoplatnom skončení opätovne spochybňovať. Na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal im voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobcovia v odvolacej replike uviedli, že pokiaľ žalovaní vnímajú podanie žaloby o obmedzenie vecného bremena ako konanie šikanózne, jedná sa o ich subjektívny vnem či pocit. Majú za to, že pokiaľ súd rozhodol o zriadení vecného bremena, tak uvedené nemá vplyv na ich právo domáhať sa zrušenia alebo obmedzenia vecného bremena, a teda nemožno hovoriť v súvislosti s právoplatným rozhodnutím o zásahu do právnej istoty, keď daná žaloba nie je opravným prostriedkom proti rozsudku, ktorým bolo vecné bremeno zriadené, ale je uplatnením práva na obmedzenie vecného bremena, a teda postup v zmysle ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka nezakladá prekážku rozsúdenej veci. Zdôraznili, že rozsudok, ktorým bolo zriadené vecné bremeno, nadobudol právoplatnosť dňa 24.02.2020 a žaloba o obmedzenie vecného bremena bola podaná dňa 24.11.2021, t. j. o 21 mesiacov, pričom napriek tomu zdôraznili, že v prípade žaloby vychádzajúcej z ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka nie je otázka času relevantná a posudzuje sa len zmena pomerov po rozhodnutí a následne hrubý nepomer medzi vecným bremenom a právom oprávneného.

4.1. Nechápu argumentáciu žalovaných o veľmi sporadickom a občasnom využívaní vecného bremena z ich strany, keďže časť pozemku, ktorá je zaťažená vecným bremenom, je prístupovou cestou k ich domu, ktorý je obývaný, a teda vecné bremeno spočívajúce v práve cesty je využívané neustále. Opäť zdôraznili, že obmedzením vecného bremena v rozsahu podľa žaloby nedôjde k situácii, že by žalovaným bol znemožnený prístup k ich nehnuteľnostiam. Vo vzťahu k argumentácii žalovaných ohľadne možnosti žalobcov parkovať motorové vozidlo v garáži, prípadne ich argumentácii, že majú dostatok parkovacích miest a že môžu nechať auto pred garážou, a to aj trvalo, žalobcovia poukázali na to, že oni môžu parkovať auto iba v garáži, a teda majú jedno parkovacie miesto a aj to veľmi obmedzené. Na pozemku, ktorý nie je zaťažený vecným bremenom, buď nemožno fyzicky parkovať alebo zaparkovaním auta jeho určitá časť zasahuje na pozemok zaťažený vecným bremenom a súčasne nemôžu parkovať ani pred garážou, nakoľko je to miesto, kde určitá časť vozidla zasahuje na pozemok

s vecným bremenom a pre žalovaných je toto porušením ich práva. Zdôraznili, že okrem garáže nemajú iné miesto, kde by mohli parkovať, že pred garážou nemožno parkovať bez zasiahnutia do vecného bremena ani jedno auto, z čoho logicky vyplýva, že už tobôž tam nemožno zaparkovať autá dve. Oni nemôžu nechať auto pred garážou a už vôbec nie trvalo, keďže auto malou časťou zasahuje na pozemok s vecným bremenom a žalovaným toto prekáža, pričom zdôraznili, že takýto malý zásah neovplyvňuje prístup žalovaných k ich nehnuteľnostiam. Žalobcom robí problém vystupovanie v garáži, pretože do voľného priestranstva sa vystupuje z auta ľahšie ako v limitujúcom garážovom priestore, keď autá sú už väčšie ako v čase, kedy bola garáž postavená a vôbec garáže majú vo všeobecnosti menšie parkovacie rozmery ako vonkajšie parkovacie miesta. Parkovanie auta pri garáži alebo pri dome, ktoré nie je možné kvôli vecnému bremenu, by bolo pre žalobcov lepšie ako v garáži vzhľadom na stiesnené podmienky pri vystupovaní alebo ako na obecnom parkovisku, ktoré je vzdialené pár stoviek metrov z dôvodu, že na hlavnej ceste pri prístupovej ceste parkovať nemožno kvôli zachovaniu bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pričom zdôraznili, že vyššie uvedené argumenty boli použité v konaní pred súdom prvej inštancie a majú za to, že boli uvedené explicitne a jasne a žalovaní s nimi boli uzrozmenejší. Vo vzťahu k argumentácii žalovaných o novotách o veciach, ktoré sa zvyknú uskladňovať v pivničných priestoroch, žalobcovia poukázali na to, že uvedené skutočnosti nie sú v kontexte celej ich argumentácie novotami v pravom slova zmysle, keď merito odvolania nespočíva na pivničných veciach.

4.2 Argumentáciu žalovaných založenú na § 575 ods. 2 Občianskeho zákonníka považujú žalobcovia za irelevantnú.

4.3 Vo vzťahu k argumentácii žalovaných, že obmedzenie vecného bremena je možné len za náhradu, keď túto v žalobe neoznačili a v petite nenavrhl, poukázali na to, že na pojednávaní pred súdom dňa 17.01.2023 v otázke primeranej náhrady za obmedzenie vecného bremena prejavili ochotu sa dohodnúť so samotnými žalovanými, pričom žalovaní toto nerozporovali, a teda majú za nesporné, že v prípade, ak by súd prvej inštancie rozhodoval o obmedzení vecného bremena, žalovaní by boli schopní dohodnúť sa so žalobcami na primeranej náhrade, pričom však súd prvej inštancie vzhľadom na rezolútny predbežný právny záver, t. j. že na obmedzenie vecného bremena nie je dôvod, sa otázkou primeranej náhrady za obmedzenie vecného bremena z dôvodu hospodárnosti konania nezaoberal. Samotnú skutočnosť, že oni v žalobe náhradu neoznačili a v petite nenavrhl, nepovažujú za zásadnú vadu a elementárny nedostatok žaloby, keď k náhrade sa vyjadrovali, ako bolo už vyššie uvedené a druhá strana nerozporovala a nepožadovala náhradu. Na základe uvedeného podľa názoru žalobcov nebol na ich strane ani dôvod túto náhradu navrhovať ani vyčíslňovať.

4.4 Súčasne poukázali na to, že z dôvodu zhoršenia ich zdravotného stavu došlo k zmene pomerov, ktorá zakladá hrubý nepomer medzi vecným bremenom a právom oprávnených, t. j. žalovaných, pričom v súvislosti s týmito objektívnymi skutočnosťami považujú rozsah vecného bremena podľa nimi predloženého geometrického plánu za najmenej obmedzujúci a primeraný pri zachovaní adekvátneho práva cesty pre žalovaných. Majú za to, že pri rozhodovaní o obmedzení vecného bremena je nevyhnutné nazeráť na danú problematiku aj cez prizmu dobrých mravov, pričom sú presvedčení o tom, že obmedzenie vecného bremena v nim požadovanom rozsahu je právne relevantné a spravodlivé.

4.5 Na základe uvedeného žalobcovia zotrvali na svojom odvolacom návrhu.

5. Žalovaní v odvolacej duplike zdôraznili, že žalobcovia v podanej replike, tak ako aj v odvolaní, uvádzajú množstvo nových skutkových tvrdení, dopĺňajú alebo pozmeňujú skoršie tvrdenia, ktoré však účinne v zmysle § 366 CSP predkladať/činiť nemôžu, nakoľko im nič nebránilo uvádzať ich či predkladať už skôr či inak. Majú za to, že už v skoršom vyjadrení sa podrobne vysporiadali s odvolacou argumentáciou žalobcov. Vo vzťahu k absencii primeranej náhrady za obmedzenie vecného bremena v žalobnom petite poukázali na to, že žalobcovia boli v spore zastúpení a zjavne okrem neúčelnosti žaloby túto zaťažili zásadným nedostatkom, kedy v rozpore s hmotným právom tomu neprispôsobili žalobný petit a ani svoje bremeno tvrdenia/dôkazu a v rozpore so zákonom žiadali obmedziť rozsah vecného bremena bez stanovenia primeranej náhrady za takéto obmedzenie vychádzajúce z odborného posúdenia príslušného znalca. Majú za to, že uvedená hmotnoprávna podmienka žaloby má povahu sine qua non, pričom je absurdné tvrdiť, že by sa na výške primeranej náhrady (hodnote) strany v budúcnosti dohodli, keďže už od začiatku žalovaní považovali žalobu za nedôvodnú a nárok za neexistujúci, a teda v žiadnom prípade by k dohode o výške primeranej náhrady za obmedzenie vecného bremena nedošlo. Na základe uvedeného zotrvali na svojom stanovisku k podanému odvolaniu.

6. Stany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalobcami v rozsahu danom § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil a rovnako potvrdil aj súvisiaci výrok rozsudku súdu prvej inštancie o práve na náhradu trov konania.

8. Rozsudok prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žalobcovia v odvolaní súčasne namietali nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k existencii/neexistencii hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, ktorý vznikol po zriadení vecného bremena poukazujúc na to, že súd prvej inštancie si nesplnil svoju povinnosť, keď neposkytol riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku, čo ustálená súdna prax považuje za porušenie práva na spravodlivý proces. V kontexte uvedeného predmetná odvolacia námietka zakladá odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Východiskovo odvolací súd poukazuje na zodpovednosť odvolateľov za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). V zmysle princípu neúplnej apelácie sa potom nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie, keď žalobcami nenamietané vady, ktorými by bol oprávnený sa zaoberať z úradnej povinnosti, nevezhliadol.

10. V ďalšom odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, teda či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil, a to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na všetky námietky (argumenty) uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05), pričom konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, svoje závery náležite vysvetlil a dostatočne uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. V okolnostiach prejednávanej veci sa odvolací súd nestotožnil s námietkou odvolateľov o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci o taký prípad nešlo, keď súd prvej inštancie síce stručne, avšak dostatočne zrozumiteľným spôsobom prezentoval svoje skutkové a právne závery, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globlo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal, ako aj to, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobcovia svoju nespokojnosť s rozhodnutím vo veci samej vyjadrili svojou nevôľou (neochotou) porozumieť skutkovým a právnym argumentom súdu prvej inštancie, keď odvolací súd, tak ako už uviedol vyššie, po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku dospel k záveru, že z uvedeného odôvodnenia je zrejmé, akými úvahami pri vyhodnotení skutkového stavu, ako aj akými právnymi úvahami sa súd prvej inštancie pri rozhodnutí spravoval.

11. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej

inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

12. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza nasledovné: žalobcovia sa v prejednávanej spore domáhali obmedzenia vecného bremena, zriadeným rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 10C/115/2011 zo dňa 02.07.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/15/2019 zo dňa 28.01.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.02.2020, ktoré spočívalo v práve cesty vlastníkov rodinného domu súp. č. XXX postaveného na parcele KN „C“ č. 1329 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 80 m², stavby letnej kuchyne postavenej na parcele KNC č. 1332 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 24 m² a rodinného domu súp. č. XXX postaveného na parcele KN „C“ č. 1330 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 188 m² cez parcelu KN „C“ č. 1331 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 227 m² v rozsahu podľa Geometrického plánu č. 13C74/2003-29/051 zo dňa 19.10.2005 vyhotoveného L. H. M. z dôvodu zhoršeného zdravotného stavu žalobcov ako povinných z predmetného vecného bremena, keď zúžením rozsahu vecného bremena fakticky chceli dosiahnuť zabezpečenie parkovacieho státia v prospech seba v blízkosti svojho rodinného domu na pozemku, na ktorom je zriadené predmetné vecné bremeno.

12.1 Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vyslovenými v bode 19. až 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré z uvedených dôvodov nepovažuje za potrebné opakovať. Za nevyhnutné považuje odvolací súd primárne zdôrazniť, že zriadené vecné bremeno, ktorého obmedzenia sa domáhali žalobcovia v prejednávanej spore, predstavuje právo cesty cez dotknutý pozemok, ktoré svojim obsahom zahŕňa právo prechodu a prejazdu osôb oprávnených z predmetného vecného bremena (žalovaných) a tomu zodpovedajúcu povinnosť osôb povinných z predmetného vecného bremena (žalobcov) strpieť takéto obmedzenie vlastníckeho práva. Z obsahu takto zriadeného vecného bremena však nemožno vyvodiť absolútne obmedzenie žalobcov užívať predmetný pozemok, ale iba obmedzenie v tom rozsahu, aby bolo žalovaným zabezpečené ich právo cesty k rodinnému domu súp. č. XXX, stavbe letnej kuchyne bez súpisného čísla a rodinnému domu súp. č. XXX. Z uvedeného teda nemožno vyvodiť nemožnosť žalobcov využívať dotknutý pozemok aj na účely parkovania, avšak za splnenia tej podmienky, že ich správaním bude rešpektované právo cesty žalovaných (v konečnom dôsledku na túto skutočnosť upriamujú pozornosť aj samotní žalovaní v predposlednom odseku strany 3 ich vyjadrenia k odvolaniu). Ako už bolo uvedené, oprávneniu žalovaných vyplývajúcejmu zo zriadeného vecného bremena práva cesty nezodpovedá ich „absolútne“ právo cesty k dotknutým stavbám (tomu zodpovedajúce vynútilné právo na voľbu konkrétneho umiestnenia prístupovej cesty k ich nehnuteľnostiam v rámci pozemku zaťaženého vecným bremenom), ale práve naopak, (iba) povinnosť žalobcov zabezpečiť žalovaným právo cesty k ich nehnuteľnostiam tak, aby tento prístup nebol reálne zamedzený.

12.2 V kontexte uvedeného sa možno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie uvedenom v bode 21. odôvodnenia rozsudku, keď v (pôvodnom) súdnom konaní, v ktorom bolo zriadené predmetné vecné bremeno, sa súdy vyčerpávajúci spôsobom zaoberali otázkou čo najmenšieho zaťaženia vlastníkov pozemku parcela KNC č. 1331, pričom zriadenia vecného bremena v rozsahu (v prejednávanej spore) požadovaného obmedzenia vecného bremena sa žalobcovia mohli domáhať už v pôvodnom konaní.

13. V intenciách uvedených záverov sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že samotné zhoršenie zdravotného stavu (v tom zmysle ako ním žalobcovia argumentovali v prejednávanej spore) nemôže zakladať dôvod na obmedzenie vecného bremena. Účelom vecného bremena je v nevyhnutnom rozsahu zabezpečiť potrebu oprávneného (v prejednávanej spore žalovaných) spočívajúcu v zabezpečení práva cesty, ktorú podľa výsledkov súdneho konania, v ktorom bolo zriadené vecné bremeno, nebolo možné zabezpečiť inak, a to na „úkor“ povinných (v prejednávanej spore žalobcov). V konaní nebolo sporné, že rozsah objektívnej „potreby“ práva cesty žalovaných zostal zachovaný bez ohľadu na zhoršujúci sa zdravotný stav žalobcov. V konkrétnostiach prejednávanej veci, a to tak pri objektívne obmedzených priestorových podmienkach, ktorými bolo vecné bremeno pri jeho zriadení determinované (čím sa z hľadiska jeho priestorového vymedzenia zaoberali súdy už v čase jeho zriadenia), ako aj vzhľadom na obsah zriadeného vecného bremena (jeho obsahom bolo výlučne právo cesty), odvolací súd nepovažoval uvedenú argumentáciu žalobcov za náležitú. Argumentácia žalobcov de facto vedie k „priamoúmernému“ podmieňovaniu rozsahu (príp. existencie) vecného bremena zdravotným stavom žalobcov, pričom východiskovo zámerne prehliada pretrvávajúce potreby žalovaných (samotný dôvod zriadenia vecného bremena). Uvedenú

argumentáciu teda nemožno prijímať absolútne. Pokiaľ žalobcovia dôvodili potrebu obmedzenia vecného bremena potrebou ich parkovania, tak už zo samotného obsahu Geometrického plánu L. H. H. č. 30604974-76/2021 možno objektívne vyvodíť možnosť ich parkovania na vymedzených častiach dotknutého pozemku, a to aj pri súčasnom zachovaní práva cesty k nehnuteľnostiam žalovaných, to znamená, že aj pri zachovaní doposiaľ zriadeného práva cesty svedčiaceho v prospech žalovaných je daná možnosť žalobcov využívať dotknutý pozemok na účely parkovania svojich vozidiel. Taktiež nemožno prehliadať, že žalobcovia môžu parkovať svoje motorové vozidlo v garáži, ktorá sa nachádza priamo v ich rodinnom dome a napriek pohybovým problémom žalobcu 1/ uvedenú skutočnosť možno v intenciách argumentácie súdu prvej inštancie vnímať prinajmenšom ako skutočnosť zjavne znižujúcu (žalobcami tvrdenu) existenciu hrubého nepomeru medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, keď navyše táto skutočnosť bola známa už v čase rozhodovania súdov o zriadení vecného bremena. Navyše v danom čase mala predmetná garáž slúžiť na uskladnenie vecí a oproti stavu v čase zriadenia vecného bremena predmetná garáž (po jej „vypratani“) v súčasnosti umožňuje garážovanie motorového vozidla žalobcov.

14. Vyššie uvedené závery napokon zodpovedajú aj povinnosti uloženej žalobcom 1/ a 2/ uznesením Okresného súdu Čadca č. k. 7C/61/2020-70 zo dňa 30.11.2020 v znení doplniaceho uznesenia v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/93/2021-151, keď uvedená povinnosť zdržať sa zásahov do práva žalovaných 1/ a 2/ zodpovedajúceho vecnému bremenu, a to najmä parkovaním motorových vozidiel a vytváraním skládok materiálu, sa môže týkať iba takých zásahov, ktorými by žalobcovia 1/ a 2/ marili výkon práva žalovaných 1/ a 2/ zodpovedajúceho vecnému bremenu práva cesty.

15. Z uvedených dôvodov potom odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

16. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd konštatujúci nedôvodnosť odvolania žalobcov 1/ a 2/ napadnutý rozsudok potvrdil aj v závislom výroku II. o trovách konania, ktorý vo vzťahu k výroku vo veci samej vykazuje vecnú správnosť.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalobcovia 1/ a 2/ nemali v odvolacom konaní ani len čiastočný úspech, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťeľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolaateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)